

ГЛАВА 1

Берлин

Къщата, в която трябваше да се проведе убийственото парти, бе досущ като тази, за която преди време си бяха мечтали. Отдалечена от останалите постройките, с червен покрив и огромна градина зад ограда от палисандрово дърво. През уикендите щяха да си правят барбекю, а през лятото щяха да сложат надуваем басейн на тревата. Той щеше да кани приятели, с които да си разказват разни истории за работата, за чудатостите на колегите или просто да си лежат на шезлонгите под чадърите и да наблюдават как играят децата.

Двамата с Надя бяха разглеждали една такава къща, тогава Тими тъкмо бе тръгнал на училище. Четири стаи, две бани, една камина. С кремава мазилка и зелени капаци на прозорците. Съвсем наблизко, на границата между Вестенд и Шпандау, на пет минути с колело до основното училище, където по това време Надя преподаваше. На хвърлей разстояние от спортното игрище, където синът му щеше да играе футбол или тенис. Или каквото и да е там.

Тогава те не можеха да си позволят онази къща. А днес нямаше никого, с когото да се премести където и да било. Надя и Тими бяха мъртви.

А дванайсетгодишното момче в къщата, която току-що бяха поставили под наблюдение и която принадлежеше на някой си Детлев Прюга, също нямаше да е сред живите, ако продължаваха да се бавят отвън, във вана.

– Излизам – обяви Мартин Шварц. Той седеше отзад, в затворената част на вана, и хвърли спринцовката, чието млечно съдържание си бе инжектирал току-що, в кофата за боклук. После се отдръпна от монитора, на чийто екран се виждаше фасадата на наблюдавания обект. Лицето му се отрази в затъмнените прозорци на вана.

Изглеждам като наркоман в абстиненция, помисли си Мартин. Но това беше обида за всеки наркоман.

През последните години бе отслабнал повече от това, което се смяташе за здравословно. Само носът му си бе останал дебел както някога. Огромен патладжан, с който природата поколения наред бе отличавала мъжете от неговия род и който починалата му жена смяташе за секси, което пък той приемаше за безспорно доказателство, че любовта действително заслепява. Както и да е – големият нос му придаваше едно добродушно, бъдещо доверие изражение. По улиците често му кимаха непознати, бебчетата му се усмихваха, когато се навеждаше над количките им (вероятно го мислеха за клоун!), а жените съвсем открито – дори понякога в присъствието на мъжете си – флиртуваха с него.

Е, днес със сигурност нямаше да го направят, не и докато бе в тези дрехи. Тесният черен кожен костюм, в който се бе напъхал, издаваше неприятни скърцащи звуци дори само при дишане. Докато пристъпваше към вратата на вана, звукът сякаш идваше от огромен завързан балон.

– Спри! Почакай! – извика Армин Крамер, който ръководеше операцията и от часове седеше срещу него на масата с компютрите.

– Какво да чакам?

– Ами... – Телефонът на Крамер извънтя и той не успя да довърши. Дебеличкият комисар поздрави с едно красноречиво „Хм“, после вметна няколко „Какво!?!“, „Не!“, „Майтапиш ме!“ и след заключителната реплика „Кажете ми на оня задник, дето изпорти всичко, да се облече топло! Защо ли? Защото през октомври може да е дяволски студено, когато се просне пред участъка, след като свърша него!“ приключи разговора.

– *Fuck!*

Обичаше да го раздава като американско наркоченге. А също и да изглежда така. Носеше лъснати каубойски ботуши, дънки на кръпки и риза, чието червено-бяло каре напомняше на домакинска кърпа.

– Какъв е проблемът? – попита Шварц.

– Йенсен.

– Какво е станало с него?

И как може той тип да прави проблеми, след като лежи в изолирана килия?

– Не ме питай как, обаче копелето е успяло да прати есемес на Прюга.

Шварц кимна. Подобни изблици на емоции като тези на шефа му, който даже си скубеше и косите, му бяха чужди. Освен спринцовка с адреналин право в сърдечната камера едва ли имаше нещо, което да накара пулсът му да скочи. Камо ли новината, че някой от арестантите отново е успял да се добере до дрога, оръжие или както Йенсен – до телефон. Затворът бе по-добре организиран и от супермаркет – с по-голям избор и със съобразено с клиента работно време. В неделни дни, както и в празнични.

– Успял ли е да предупреди Прюга? – попита Шварц.

– Не. Нещастникът си е позволил шегичка, но на практика все едно го е предупредил. Искал е да ти заложим капан. – Комисарят разтърка торбичките под очите си. От мисия на мисия ставаха все по-големи.

Ако реша да ги пратя по пощата, ще ме таксуват като за колет – опитал се бе наскоро да остроумничи Крамер.

– Как така?

– Писал му е да не се изплаши, когато пристигне на партито.

– Защо да се изплаши?

– Защото се е спънал и си е избил преден зъб. Горе вляво.

Крамер посочи с кебапчестите си пръсти съответното място в устата си. Шварц кимна. Не бе очаквал такава креативност от перверзника. Погледна часовника си – бе малко след пет следобед. *Малко след „твърде късно“*.

– По дяволите! – Крамер яростно удари бюрото. – Толкова дълга подготовка и всичко нахалост. Трябва да преустановим операцията. – Той се приготви да се настани на една от предните седалки.

Шварц отвори уста да му възрази, обаче знаеше, че Крамер има право. От половин година работеха за този ден. Всичко започна с един слух, който бе толкова откачен, че дълго време го смятаха за градска легенда. В края на краищата стана ясно, че бър-партитата не бяха само приказки на ужасите, а действително съществуваха. Така се наричаха партита, на които ХИВ серопозитивни правеха секс без предпазни средства със здрави хора. Повечето пъти по взаимно съгласие, което превръщаше тези събития в случаи по-скоро за психиатрията, отколкото за прокуратурата.

Според Шварц възрастните хора можеха да правят със себе си каквото си искат, стига да е доброволно. Дразнеше го само фактът, че заради налудничавото поведение на някакво малцинство глупавите предразсъдъци, които мнозина все още имаха към болните от СПИН, ненужно се подсилваха. Докато бЪг-партитата бяха изключение, преобладаващото мнозинство от заразените хора водеше отговорен начин на живот, а много от тях дори участваха активно в кампании срещу болестта и стигматизирането на жертвите ѝ.

Една борба, която самоубийствените бЪг-партита унищожаваха.

Най-новият тренд в перверзиите бяха „събития“, на които невинни биваха изнасилвани и заразявани с вируса. В повечето случаи непълнолетни. Пред публика, която си плащаше, за да гледа. Една нова атракция на панаира на извращенията в Берлин, която на всеки кръгъл час отваряше врати. Често в заможни къщи в благопристойни квартали, за които подобни неща не можеха да се предположат. Както днес във Вестенд.

Детлеф Прюга, мъж, който в нормалния си живот продаваше санитарни материали, бе обичан партньор на социалните служби – та нали редовно приемаше най-проблемните деца – наркозависими, жертви на изнасилване и други тежки случаи, които бяха виждали отвътре повече домове, отколкото класни стаи. Объркани души, които често пъти не бяха видели от живота друго освен срещу секс да получат подслон някъде, където на никого не му правеше впечатление, ако изчезнеха отново, за да бъдат намерени след известно време болни и безпризорни. Те бяха перфектните жертви, плашливи смутители на реда, на които рядко някой вярваше, ако изобщо съберяха смелост да помолят за помощ.

Подобно на Лиам, дванайсетгодишно безпризорно дете, което от един месец живееше в дома на Прюга и след тази вечер много скоро щеше да бъде изритано на улицата. Ала преди това трябваше да прави секс пред гостите с Курт Йенсен, четиресет и три годишен ХИВ серопозитивен педофил.

Прюга се бе запознал с Йенсен в съответните форуми в интернет и така бе попаднал в мрежите на полицията.

Осквернителят на деца лежеше от около две седмици в предварителния арест. През това време Шварц се бе подгот-

вил да приеме идентичността на Йенсен, което бе относително лесно, тъй като Прюга и Йенсен не бяха разменяли снимки. Той трябваше да носи само коженото облекло, което Прюга изискваше за снимките, и да си обръсне главата, тъй като Йенсен се описваше като висок, слаб, зеленоок и гологлав. Описание, което благодарение на избръсването и контактните лещи сега се отнасяше и за Мартин Шварц.

Най-голямата трудност в маскировката бе положителният тест за СПИН, който Прюга изискваше. Не предварително, а директно на партито. Той бе обявил, че притежава бързи тестове от една холандска онлайн аптека. Една капка кръв и до три минути резултатът излизаше най-вече в полето на тестовата лента. Шварц знаеше, че именно заради този неразрешим проблем бе избран за тази мисия. След смъртта на семейството му в полицейските среди го смятаха за бомба със закъснител. Едно ченге под прикритие, което със своите трийсет и осем години стегнато маршируваше към пенсионирането си и комуто липсваше най-важното качество, спасявало него и екипа му в опасни ситуации – усещането за страх.

Четири пъти бе тестван от психолога на полицията. Четири пъти достигнаха до извода, че все още не е преоделял самоубийството на жена си и най-вече факта, че преди това е отнела живота на собствения им син. Четири пъти обсъждаха препоръката да бъде пенсиониран преждевременно, тъй като човек, който не вижда повече смисъл в живота си, при изпълнение на служебните си задължения би могъл безотговорно да поеме излишни рискове.

Четири пъти те имаха право.

И въпреки всичко днес той отново се намираше в полицейска кола не само защото бе най-добрият, а най-вече заради това, че никой друг доброволно не би се съгласил да му инжектират ХИВ антитела, за да може бързият тест да бъде манипулиран. Кръвният серум бе пречистен чрез специален метод на стерилизация, но лекарят на екипа не можеше да му даде стопроцентова гаранция, че няма да се разболеет от страшната болест, затова, след като всичко приключеше, Шварц щеше да започне четиринадесетдневна медикаментозна терапия – така наречената постекспозиционна профилактика, накратко ПЕП. Метод, който той веднъж вече бе изстрадал, след като някакъв педал

от Хазенхайде му бе забил кървава спринцовка във врата. В листовката за страничните ефекти на хапчетата, които трябваше да глътне най-късно до два часа след заразяването, пишеше, че ще се появят главоболие, разстройство и повръщане. Най-вероятно Шварц бе по-чувствителен от хората, които се подлагаха на тестове за лекарства. Много по-чувствителен. В действителност той нито повръща, нито стоя в тоалетната повече от обикновено, но за сметка на това пък получи жестоки пристъпи на мигрена, които го докараха на ръба на припадъка. И отвъд това.

– Трябва да действаме – обърна се той към Крамер с поглед, прикован в монитора. От десет минути никой повече не бе влизал в къщата.

Преброиха седмина гости – петима мъже и две жени. Всички дойдоха с такси. Така се постъпва, когато не искаш някой да запише номера на колата ти.

– Ами ако Прюга е взел предвид всички възможности и е подготвил резервен вариант, в случай че се откажа? – попита Шварц.

Най-вероятно гостите бяха здрави. Определено не и душевно, а чисто физически. Но естествено, не можеха да са сигурни.

Крамер поклати глава;

– Няма чак толкова много заразени педофили, които да са готови на подобно нещо. Знаеш колко дълго Прюга търсеше Йенсен.

Да. Знаеше. И въпреки всичко рискът бе твърде голям. Не можеха просто ей така да влязат в къщата. Нямаха повод за това. Изнасилването щеше да се извърши в килера. Прюга имаше кучета, които известяваха пристигането на всеки посетител. Дори да бяха светкавично бързи, нямаше да могат да разбият вратите и да хванат извършителите на местопрестъплението. И за какво щяха да арестуват присъстващите? Не беше престъпление да се затвориш в котелното помещение и да поставиш камера пред някакъв матрак. Дори и когато там лежи голо до кръста момче. В най-добрия случай биха могли да задържат в ареста Прюга и гостите му само за няколко часа. В най-лошия – просто щяха да предупредят психопатите.

– Не можем да рискуваме едно дванайсетгодишно момче да бъде изнасилено и заразено със СПИН – възпротиви се Шварц.

– Не знам дали преди малко не говорих прекалено бързо – отвърна Крамер и произнесе всяка дума толкова бавно, сякаш говореше с малоумен. – Ти няма да влезеш вътре. Ти. Нямаш. Липсващ. Зъб!

Шварц почеса три- или седемдневната си брада. Така и не можа да си спомни кога за последно бе спал вкъщи.

– Какво стана с Док Малхов?

– Нашият лекар? – Крамер го погледна така, сякаш го бе попитал за памперси за възрастни. – Слушай, знам, че много не те слуша главата, но не може да си толкова откачен, че да се оставиш да ти изтръгнат зъб. И освен това... – Крамер погледна часовника си. – Малхов ще бъде тук най-рано след двайсет минути, докато те хване упойката още три, самата операция още пет. – Той посочи монитора, на който се виждаше фасадата на къщата. – И откъде да знаем, дали след половин час партито няма да е приключило?

– Имаш право. – Шварц седна изтощен на тапицираната седалка до стената.

– Значи отбой?

Шварц не отговори, бръкна под седалката. Измъкна войнишкозеления си сак, който бе с него на всяка мисия.

– Какво правиш? – попита Крамер.

Шварц извади и захвърли предишните си дрехи на пода и започна да тършува из сака. Само след няколко секунди сред бъркотията от кабели, тиксо, батерии и инструментите той намери желанния предмет.

– Каж ми, че това е шега – простена Крамер, след като Шварц го помоли за огледало.

– Забрави за огледалото – отговори Шварц, повдигайки рамене. – Става и без.

След което стисна с клещите горния си ляв резец.

ГЛАВА 2

6 часа по-късно

– Вие сте абсолютно луд!

– Благодаря, че ми го сервира така деликатно, госпожо доктор.

– Не, наистина.

Младата зъболекарка със слънчев загар изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да го фрасне. Явно щеше да го попита дали се има за Рамбо, както вече го сториха Крамер, шефът на специалните, двамата санитарии и дузина други след края на мисията. Зъболекарката, която според баджа на престилката ѝ се казваше Марли Фендрих, дишаше на пресекулки през светлосинята си маска.

– За кого се имате? За Рамбо?

Той се усмихна, което беше грешка, защото така проникна студен въздух върху оголения нерв. Бе изтръгнал зъба малко над костта и болезнени светкавици пронизваха главата му, когато допреше език до мястото.

Облегалката на стола, върху който седеше, бавно се спусна назад. Една широка лампа се появи над главата му и го заслепи.

– Отворете уста! – заповяда зъболекарката.

Той се подчини.

– Наясно ли сте колко усилия ще са необходими, за да се възстанови зъбът? – Тя бе толкова близо до лицето му, че дори можеше да види порите на кожата ѝ. За разлика от него, тя държеше на грижите за тялото си. Докато неговият последен пилинг бе преди една година. Тогава двама словенци го бяха влачили по лице върху асфалта на паркинга на една магистрала.

Никога не свършва добре, когато прикритието ти бъде разкрито.

– Оставили сте ми едва милиметър, което е твърде малко, за да изградя коронка – ядосваше се Марли. – Трябва да опи-

там е с екструзия, тоест да издърпаме корена, който все още е в костта. Най-добре би било хирургическо удължаване на коронката, тогава можем да стигнем и до имплант, но преди това каналът на корена трябва основно да се почисти. След това, което сте си причинили, едва ли се нуждаете от упойка, за да работя по зъба ви...

– Дванайсет – прекъсна Мартин водопада ѝ от думи.

– Дванайсет какво?

– На толкова години беше момчето, което бяха приковали с вериги за една въжена люлка. Имаше скоби в устата си, които да я държат отворена, в случай че се съпротивлява по време на оралния секс. Трябваше да го заразя със СПИН.

– Боже господи! – Лицето на зъболекарката изгуби част от загара си.

Шварц се питаше къде ли е била. В средата на октомври човек трябваше да отиде далеч на юг, за да може да се пече на слънце. Или да извади късмет. Преди шест години двамата с Надя бяха извадили такъв на последното си пътуване до Майорка. Празнуваха десетия рожден ден на Тими на плажа и той се бе върнал с тен. Последният в неговия живот. Една година по-късно жена му и синът му бяха мъртви. Повече не бе излизал в отпуск.

– Престъпникът, когото преследвахме, очакваше гола глава и един липсващ зъб. Какво да кажа... – Той се поглади по голото теме. – Фризьорът ми реагира по същия начин като вас.

Зъболекарката се усмихна нервно. Не разбираше дали Шварц се шегува.

– Момчето беше ли... искам да кажа, успяхте ли...?

– Момчето е добре – отвърна той.

Или поне толкова добре, колкото може да бъде едно безпризорно дете, което отново се намира в дом, след като е било изтръгнато от хватката на перверзни откачалки. Шварц изчака, докато не чу заповедта на Прюга – *да му го напъха във всички дупки*. Камерата в шевовете на коженото му яке улови пълните с очакване погледи на всички гости, към които се бе завъртял, преди да каже: „Тостер!“ – уговорената парола за спецчастите. Заедно с привидно положителния тест за СПИН и видеото от камерата на Прюга те имаха достатъчно доказателствен материал, за да вкарат свинете за дълго зад решетките.

– С малко късмет даже и за две години и половина – изкряка Крамер, докато го водеше към Вирхов¹, където веднъж вече бе получавал ПЕП медикаменти – три хапчета дневно в продължение на пет седмици.

Крамер се бе погрижил за медицинските документи, тъй като Мартин сам бе пожелал да отиде в стоматологичната клиника, където след около два часа чакане бе дошъл неговият ред.

– Съжалявам – извини се зъболекарката.

Тя имаше фино лице с малко големи уши и миловидни лунички по носа. В един друг живот Шварц щеше да се замисли дали да не ѝ поиска телефонния номер, което, разбира се, нямаше да направи, понеже бе женен. Това бе проблемът с живота. Човек никога не улучваше момента. Или срещаш хубава жена, ала имаш халка на пръста си, или вече нямаш халка, но всяка хубава жена ти напомня за онази, която си изгубил.

– Казаха ми, че сте се самонаранили по време на служба. Били сте просто...

– Чалнат? – Шварц довърши изречението, което зъболекарката не посмя да изрече на глас.

– Да. Не знаех, че...

– Няма нищо. Просто извадете това, което е останало, и зашийте всичко.

Доктор Фендрих поклати глава.

– Не е толкова просто. Сигурно ще искате да ви поставим щифт...

– Не. – Шварц вдигна отбранително ръка.

– Едва ли ви е безразлично...

– Само ако знаете колко ми е безразлично всичко – каза приглушено той. В този момент телефонът в джоба на панталона му звънна. – Момент, моля.

Трябваше да се извърти странично, за да може да извади телефона от задния си джоб. Който и да го търсеше, звънеше от скрит номер.

– Слушайте, отвън чакат още толкова много пациенти... – започна зъболекарката поредното недовършено изречение и

---

¹ Университетска клиника в Берлин. – Б. пр.

се врътна ядосано, когато видя, че Шварц не обръща внимание на думите ѝ.

– Да? – Не последва отговор. Само силно жужене, което му напомняше за старите модеми и за една реклама от деветдесетте. – Ало?

Чу ехото на собствения си глас и бе почти готов да затвори, когато нещо изтропа, сякаш някой почукваше по стъклена плоча. После жуженето утихна, нещо изпука два пъти и изведнъж се чу ясно:

– Ало! Името ми е Герлинде Добковиц. С господин Мартин Шварц ли имам честта да разговарям?

Шокиран, Мартин запремига. Хората, които звъняха на този номер, нямаха причина да питат за името му. Бе дал на малцина личния си таен номер и разбира се, те много добре знаеха как се казва.

– Ало! Господин Шварц?

Непознатият глас по телефона имаше виенски акцент и принадлежеше или на възрастна дама, или на някоя млада, но с тежък алкохолен проблем. Шварц заложи на първото най-вече заради старинното малко име и старомодния начин на изразяване.

– Откъде имате номера ми? – поиска да узнае той.

Дори и дамата да работеше в телефонната компания, което не му се вярваше, нямаше да се обърне към него с истинското му име, а с *Петер Пакс*, псевдонима, под който той преди години бе взел номера. Впрочем любимото му кодово име, понеже му напомняше за Питър Пан.

– Да речем, че съм много добра в издирванията – отвърна дамата.

– Какво искате от мен?

– Ще ви обясня веднага щом се видим. – Герлинде Добковиц дрезгаво се изкашля. – Трябва да се качите на борда възможно най-бързо.

– На борда? За какво говорите?

Шварц забеляза как зъболекарката, която в този момент нареждаше инструментите си на една помощна масичка, го погледна въпросително.

– За *Султанът на моретата* – отвърна възрастната дама. – В момента плаваме през Ламанша, на един ден път от Хамбург

в посока Саутхемптън. Трябва да пристигнете възможно най-бързо.

Шварц изтръпна. Бе запазил самообладание, докато стоеше пред Прюга. Остана спокоен и докато се пробождаше с иглата на СПИН теста в коридора на къщата му, дори и когато на втората чертичка ѝ отне малко повече от въпросните три минути, за да се появи. Беше спокоен и при вида на голото момче върху люлката, а огнеупорните врати се затваряха зад него. Ала сега пулсът му се изстреля до небесата, а раната в устата му затуптя в такт със сърцето.

– Ало? Господин Шварц? Нали корабът ви е известен? – попита Герлинде.

– Да.

Със сигурност. Разбира се, че му беше известен. Това бе същият круизен кораб, на който преди пет години едва през третата нощ от трансатлантическото им плаване жена му се бе покачила на перилата на каютата им и се бе хвърлила в петдесетметровите дълбини. Малко след като бе поставила напоена с хлороформ кърпа върху лицето на спящия Тими и го бе изхвърлила зад борда.